

Maria Ledstam

Husk åpne hender

Om det är osynligt så fånga det med öppna händer.

KRISTIAN LUNDBERG

Septembersolen strilade genom trädkronorna och målade ett guldmönster på Oslos gator. Cyklister rullade långsamt genom staden, som om ingen riktigt ville skynda. Längs husväggar och vid uteserveringar satt människor i höstkappor och solglasögon, ansikten vända mot ljuset. Dagen var en av de där sällsynta då hösten bara var skönhet. Jag stod vid ett fönster, blickade ut och tänkte: Jag vill aldrig mer gå ut.

Jag befann mig i ett hotellrum på Ullevål sjukhus och i familjen bar jag mitt nyfödda barn. En kropp så lätt att den knappt märktes, men en existens så tung att den förändrade allt. I bakgrunden rullade nyhetsrapporteringarna på tv:n, rösterna från studion fyllde rummet. Donald Trump. Polariseringen. Det stundande valet. Som om världen höll andan. Som om en gräns möjligtvis höll på att passeras, och ingen visste vad som

fanns på andra sidan. Jag hörde orden, analyserna, prognoserna och tänkte: Jag vill aldrig mer gå ut.

Där ute, i staden, verkade människor leva som om världen var densamma. De promenerade, höll varandra i handen, beställde kaffe, pratade om helgens planer. Men jag ville stanna kvar i det kala sjukhusrummet. Jag ville fånga det som var, hålla kvar tryggheten, bevara detta ögonblick där Gud kändes så nära.

Då mindes jag de tre ord Sigrid hade skickat i ett sms dagen innan. ”Husk åpne hender” (Kom ihåg öppna händer). Hon skrev inget mer. Sigrid kände till att jag burit på en oro inför min andra förlossning. Som barnmorska visste hon också hur kroppen reagerar – att den som knyter sina händer ofta spänner hela sig, medan den som öppnar dem slappnar av.

För att ta emot ett nytt liv krävs öppna händer.

När jag nu stod där vid fönstret – och allt hade gått bra – insåg jag att orden inte bara handlade om förlossningen.

I Lukasevangeliet kan vi läsa om hur Jesus tar med sig Petrus, Jakob och Johannes upp på ett högt berg. Där, inför lärjungarnas ögon, förvandlas Jesus – hans ansikte lyser som solen, och hans kläder blir bländande vita. Plötsligt uppenbarar sig även Mose och Elia, och en röst från ett moln förkunnar: ”Detta är min son, den utvalde. Lyssna till honom” (Luk 9:35).

Detta är ett av de mest gåtfulla ögonblicken i evangelierna – lärjungarna får en glimt av Jesus sanna härlighet. Mitt i

denna uppenbarelse händer något väldigt mänskligt. Petrus, överväldigad av det han ser, föreslår att de ska bygga hyddor på berget. Kanske säger han det för att han vill fånga det som är – bevara ögonblicket och stanna kvar i ljuset. Men molnet skingras, Mose och Elia försvinner, och snart är det bara Jesus kvar. Den Jesus de känner igen. De måste gå ner från berget, tillbaka till vardagen.

Jesus,

När jag vill stanna kvar på berget och fånga in dig
– öppna mina händer.

När jag vill hålla fast vid tryggheten – öppna mina
händer.

När jag fruktar det okända – öppna mina händer.

När jag tvekar inför världen och allt den bär –
öppna mina händer.

När jag väljer bekvämlighet framför relationer –
öppna mina händer.

Amen.